

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 8Cdo/200/2020  
Identifikačné číslo spisu: 1214210324  
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2022  
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1214210324.1

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobcov 1/ U. M., 2/ L. M., oboch bývajúcich v V., V. XX, zastúpených Mgr. Alicou Mendlovou, advokátkou v Bratislave, Riečna 2, proti žalovanej Renovujeme interiér s. r. o., so sídlom v Bratislave, Seberíniho 9, IČO: 47 455 063, zastúpenej spoločnosťou Právne centrum s. r. o., so sídlom v Bratislave, Mýtna 42, IČO: 36 698 873, o zaplatenie 3.032,43 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21C/80/2014, o dovolaní žalobcov 1/, 2/, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. novembra 2019 sp. zn. 10Co/100/2018, takto

### rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcom 1/, 2/ v plnom rozsahu.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí tretím) z 27. apríla 2018 č. k. 21C/80/2014-297 žalobu zamietol (výrok I.) a rozhodol, že žalovaná má právo na náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že predmetom sporu bol nárok žalobcov na zaplatenie 3.032,43 eur plynúci z vadne vykonaného diela - rekonštrukcie bytu žalobcov. Nárok uplatnený žalobcami ako náhrada škody pozostáva zo sumy 1.700,- eur ako zálohy (preddavku) na zhotovenie diela, zo sumy 350,- eur ako nákladov za vypracovanie znaleckého posudku za účelom zistenia väd diela a zo sumy 982,43 eur ako nákladov za nákup nového materiálu. Na rozdiel od žalobcov, súd prvej inštancie posúdil daný nárok ako nárok plynúci zo zodpovednosti za vady diela podľa § 499 až 510 Občianskeho zákonníka, keďže právna úprava zmluvy o dielo (§ 631 a nasl. Občianskeho zákonníka) neupravuje zodpovednosť zhotoviteľa za vady diela. Uviedol, že ak zhotoviteľ neodstránil vadu bez zbytočného odkladu, objednávateľovi vzniká právo na zrušenie zmluvy (odstúpenie) alebo právo na primeranú zľavu z ceny, pričom právo voľby patrí objednávateľovi. V danom spore však žalobcovia uvedenú situáciu

riešili prostredníctvom tretej osoby, ktorej za prácu zaplatili a zakúpený nový materiál požadujú už od žalovanej ako pôvodného zhotoviteľa. V konaní nebolo preukázané, že by si strany v zmluve o dielo dohodli, že si objednávateľ za splnenia dohodnutých podmienok môže nechať vady diela odstrániť na náklady zhotoviteľa tretou osobou. Žalovaná bola pripravená odstrániť vytknuté vady diela, ale žalobcovia jej to neumožnili a ich odstránenie vád diela objednali u tretej osoby. V konaní bolo preukázané, že časť materiálu si zaobstarala žalobkyňa 1/, pričom žalovaná ju na nevhodnosť dodaného materiálu upozorňovala. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že žalovaná v konaní preukázala poskytnutie primeranej zľavy z dohodnutej ceny žalobcom, čo znamená, že sa nedomáhala zaplata celj sumy. S tým súvisí aj skutočnosť, že žalobcovia nepreukázali rozsah prác, ktoré žalovaná vykonala (vadne alebo bezvadne). Žalobcovia nijako nevyvrátili tvrdenia žalovanej o poskytnutej zľave a bez preukázania celkového rozsahu prác požadovali naspäť vyplatenie zálohy vo výške 1.700,- eur. Svoj nárok tak odvodzujú iba od všeobecných tvrdení, že žalovaná vykonala práce vadne a vzniknuté vady neodstránila. Súdu taktiež nebol zrejmý materiál za 982,43 eur, ktorí žalobcovia nakúpili a poskytli tretej osobe za účelom opätovnej rekonštrukcie bytu, pričom v tejto časti tento nárok sám o sebe vyhodnotil ako nedôvodný. Žalobcovia ako objednávateľa od predmetnej zmluvy o dielo podľa § 507 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodstúpili, dielo riadne prevzali a dali ho prerobiť inej firme, t. j. žalovanej už neumožnili vady a nedorobky odstrániť. Zdôraznil, že z § 510 Občianskeho zákonníka vyplýva, že nie je možné titulom náhrady škody uplatňovať kompenzáciu majetkovej ujmy, na ktorej kompenzáciu slúžia nároky zo zodpovednosti za vady. Súd prvej inštancie uzavrel, že aj keď žalovaná dielo nevykonala riadne, resp. na diele sa vyskytli vady a nedorobky, tie boli spôsobené nevhodným materiálom a pokynmi žalobkyne 1/, ako aj neposkytnutím súčinnosti na opravu týchto vád žalobcami, ktorí od žalovanej dostali primeranú zľavu z ceny za dielo. Žalobcovia navyše nepostupovali v zmysle ustanovení o zodpovednosti za vady diela, ale podľa ustanovení o náhrade škody, a teda v konaní nebolo preukázané riadne uplatnenie vád podľa § 499 a nasl. Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/, 2/ rozsudkom z 28. novembra 2019 sp. zn. 10Co/100/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. V celom rozsahu sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia pred uplatnením svojho nároku na súde nepostupovali v zmysle ustanovení o zodpovednosti za vady diela, ale podľa ustanovení o náhrade škody, a preto v konaní nebolo preukázané, že si vady diela u žalovanej riadne uplatnili. Odvolací súd uviedol, že oba záväzkové právne inštitúty - zodpovednosť za vady (§ 499 Občianskeho zákonníka) a zodpovednosť za škodu (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka) majú iný účel, sú založené na rozdielnych zásadách a predpokladoch vzniku zodpovednosti. Nárokov, ktoré vyplývajú zo záväzkov zo zodpovednosti za vady sa nemožno domáhať z titulu náhrady škody, pretože cestou zodpovednosti za škodu nie je možné dosiahnuť odčinenie majetkovej ujmy spočívajúcej v samotnej vadnosti plnenia, ktorá môže byť priznaná vždy iba v rámci zodpovednosti za vady. Pri rozlíšení medzi tým, kedy má majetková ujma povahu vady plnenia a kedy povahu škody, odvolací súd vyvodil, že zatiaľ čo o vadu ide tam, kde ujma spočíva vo vadnom plnení a ujma, ktorá vznikla ako následok tohto vadného plnenia, je škodou (tu poukázal na judikát R 12/1989). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodal, že bolo povinnosťou žalobcov vyzvať žalovanú na odstránenie vád diela v primeranej lehote, pretože ak si chceli uplatňovať nárok zo zodpovednosti za vady, musela byť žalovanej poskytnutá príležitosť vady bezplatne odstrániť. Tým, že žalobcovia takto nepostupovali, zmarili si možnosť uplatňovať si následné nároky zo zodpovednosti za vady, keďže záväzok zhotoviteľa bezplatne odstrániť vady zanikol pre nemožnosť plnenia (ak by tieto vady boli odstránené iným subjektom). Ak by zhotoviteľ nepristúpil k odstraňovaniu vád, považovali by sa tieto vady za subjektívne neodstrániteľné a žalobcovia si mohli uplatňovať nárok na odstúpenie od zmluvy (ak by šlo o vady brániace riadnemu užívaniu diela) alebo nárok pomernú zľavu z ceny diela z titulu zodpovednosti za vady (podľa § 507 Občianskeho zákonníka), ktorá by

zodpovedala sume nákladov potrebných na odstránenie vád iným dodávateľom. Žalobcovia v konaní tvrdili, že žalovaná práce na diele ukončila, a preto ich dali odstrániť tretiemu subjektu. Na margo tohto tvrdenia odvolací súd uviedol, že nakoľko žalobcovia na odstránenie vád žalovanú nevyzvali, zmarili si možnosť uplatňovať nárok zo zodpovednosti za vady diela. Žalobcovia dali vady odstrániť tretiemu subjektu a náhradu nákladov vyúčtovaných tretím subjektom si uplatnili u zhotoviteľa titulom náhrady škody, čo však nie je možné z dôvodu, že nárokov, ktoré vyplývajú zo záväzkov zo zodpovednosti za vady sa nemožno domáhať z titulu náhrady škody. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/, 2/ (ďalej aj ako „dovolatelia“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. S napadnutým rozsudkom sa nestotožnili a mali za to, že súd sa vecou dostatočne nezaoberal, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu právnemu záveru. Dovolateľom nebolo zrejmé, ako dospel k záveru, že nevyzvali žalovanú na odstránenie vád diela, čím si zmarili možnosť uplatňovať nárok zo zodpovednosti za vady diela. Dané tvrdenie odvolacieho súdu zakladá zmätočnosť celého odôvodnenia napadnutého rozsudku a nesleduje dôkaznú situáciu, čím odníma dovolateľom konať pred súdom. Dovolatelia sa nestotožnili s tvrdením súdu prvej inštancie, že neodstúpili od zmluvy a následne im žalovaná poskytla zľavu z ceny diela, čím si dovolatelia zvolili nárok vyplývajúci z vád diela. Tvrdili, že reálne k žiadnej zľave z ceny diela zo strany žalovanej nedošlo. Namietali, že súdy nižších inštancií ignorovali predložené dôkazy, čím sústavne upierali dovolateľom možnosť konať pred súdom. Nesúhlasili so záverom, že neumožnili žalovanej dielo opraviť alebo dokončiť, pretože existuje dôkaz, že žalovaná dielo považovala za dokončené a odmietla ďalej pracovať. Zmätočnosť rozhodnutí súdov nižších inštancií má potvrdzovať aj skutočnosť, že nárok uplatnený žalobou je nárokom kombinovaným - čiastočne škodovým nárokom a čiastočne nárokom vyplývajúcim z vád, čo súdy opakovane nezohľadnili. Poukázali aj na to, že odvolací súd sa nevysporiadal s ich odvolacími námietkami. V dovolaní citovali z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 29. apríla 2011 sp. zn. 5Obo/103/2009 a tvrdili, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe. Dovolatelia tiež namietali rozhodnutie o trovách konania. S poukazom na § 257 CSP považovali za spravodlivé, aby súd žalovanej náhradu trov konania nepriznal, a to najmä z dôvodu nehospodárneho správania žalovanej, porušovania dobrých mravov a špecifických okolností prípadu. Rovnako nesúhlasili s vyčíslením trov konania žalovanej. Vzhľadom na uvedené dôvody navrhli rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v reakcii na dovolanie uviedla, že dovolatelia v zásade iba opisujú, resp. opakujú skutkové okolnosti sporu a podané dovolanie nespĺňa podmienky podľa § 428 CSP. Dovolanie navrhla odmietnuť alebo zamietnuť a žiadala priznať trovy odvolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolatelia vyvodzujú prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. V súvislosti s námietkou dovolateľov o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštalácie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

13. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a

rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, pričom jeho postup bol v súlade s § 387 ods. 1 CSP. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia náležitosti v zmysle § 393 CSP. Sú z neho zrejmé úvahy, ktoré viedli odvolací súd k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti uplatneného nároku na zaplatenie sumy 3.032,43 eur s príslušenstvom plynúceho z vadne vykonaného diela - rekonštrukcie bytu. Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami žalobcov. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, aké dôkazy súd vykonal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, a to s uvedením príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie v bode 29. svojho rozsudku jasne vysvetlil, z akých dôvodov považuje žalobou uplatnený nárok za nárok plynúci zo zodpovednosti za vady diela podľa § 499 až 510 Občianskeho zákonníka. Oba súdy nižších inštancií sa zaoberali porovnaním inštitútu zodpovednosti za vady a zodpovednosti za škodu, pričom dospeli k záveru, že v súdenom spore žalobcovia pred uplatnením svojho nároku na súde nepostupovali v zmysle ustanovení o zodpovednosti za vady diela, ale podľa ustanovení o náhrade škody. Rozhodnutie odvolacieho súdu, na ktoré je nevyhnutné nazeráť v spojitosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie, tak nie je arbitrárne, pretože je výstižne a presvedčivo odôvodnené.

14. Dovolacia námietka týkajúca sa (prípadného) nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999) ako aj viaceré jeho rozhodnutia (napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávajú názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná (bez ďalšieho) za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania.

15. Ústavný súd Slovenskej republiky však na druhej strane vo svojich rozhodnutiach vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmú byť neprímerané (IV. ÚS 468/2018).

16. Všeobecná námietka dovolateľov o ignorovaní dôkazov zo strany odvolacieho súdu však v tomto prípade nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP. Táto námietka by bola opodstatnená iba v prípade, ak by procesný postup súdov nižších inštancií, ktorým odmietli vykonať dovolateľmi navrhované dôkazy, mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu veci z hľadiska tvrdení dovolateľov. Uvedené však odvolací súd v preskúmvanej veci nezistil.

17. Dovolací súd zároveň považuje za nevyhnuté poznamenať, že nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní

(tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

18. Dovolatelia v závere dovolania citovali § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP (toto ustanovenie nesprávne označili ako § 420 ods. 1 CSP, pozn. dovolacieho súdu), podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

19. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

20. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017, 8Cdo/100/2019). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

21. Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) má dovolací súd za to, že dovolatelia iba formálne označili dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 CSP, nakoľko právnu otázku zásadného významu nijako neformulujú. V skutočnosti vyčítajú odvolaciemu súdu predovšetkým nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia a neúplné zistenie skutkového stavu veci, resp. nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Dovolací súd poznamenáva, že samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobou uplatneného nároku, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP. Rovnako tiež odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

22. Dovolatelia namietajú aj rozhodnutie o trovách konania. Z obsahu ich námietky vyplýva (§ 124 ods. 1 CSP), že súd mal aplikovať § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. V danom spore odvolací súd o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Pokiaľ teda dovolatelia namietajú, že rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania (ktoré má vo svojej podstate vždy povahu uznesenia) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, tak dovolací súd poukazuje na to, že prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania, vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP, je vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP v spojení s

§ 357 písm. m/ CSP (obdobne napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/71/2019, 7Cdo/276/2019, 4Cdo/81/2020, 5Cdo/114/2020, 7Cdo/125/2020).

23. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie v časti namietajúcej vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP je prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

24. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.